

אנשיביטחון ערביים כופתים את אחד מרוצחי קקק רצח בשם הסטרה

פלסטינית, בכל שטח של הארץ שיפונה עליידי ישראל" (קרי: הגדה והרצועה). הוא ייצג קו זה בהופעות תכופות בטל-וויזיה וברדיו של צרפת ומונטה-קארלו. הוא נהרג מפני שהיה בעל כתובת קבועה, חשופה להתנקשות. הי איש העומד בראש רשימת המועי מזדמני להרצחה, ד"ר עיסאם סארי טאווי, לא נלכד, כי אין לו כתובת קבועה כזאת.

כרשת אלטלינה הערבית

שעה זו סוערת המילחמה ברחבי הר עולם. משטח המחבלות הישראלית בדרום-לבנון ניתן היה השבוע להבחין ב"חילופי אש מיקלעים ותותחים בין כוחות אש"ף ובין אנשיו של אבונידאל ובעליר בריתם. ההחלטה הפלסטינית, שלא לשפוך איש את דם רעהו, מתה.

לפי ידיעה אחת, נעשה גם ניסין לרצוח את עראפאת עצמו, כאשר היה בדרכו בין דמשק ובירוחת.

יש הרואים בכך דווקא סימן טוב. לדעת רבים, לא יוכל יאסר עראפאת למלא את תפקידו ולכפות את הקו הריאליסטי שלו על המחנה הפלסטיני כולו. מבלי לחסל את "הפורשים", כפי שעשה דויד בן-גוריון בפרשת אלטלנה ובפרשת רצח ברנאדוט. השאלה היתה רק מתי תתחולל התי גששות הבלתי-נמנעת.

עתה היא פרצה, לא ביוזמת עראפאת אלא דווקא ביוזמת אויבי ביו.

על כף המאזניים המגואלתי-בדם מונחים שני עקרונות:

● עיקרון העצמאות של העם הפלסטיני, באמצעות מוסדותיו הי-לאומיים, כנגד הגופים הפלסטיניים הפועלים בשליחות מדינות ערביות אחרות.

● הקו של עראפאת, החותר לי-הקמת מדינה פלסטינית כגדה וי-כרצועה, לצד ישראל (וכמובן תוך הפכם עימה), כנגד התיזה השור-לדת כל פשרה והסדר.

לפי כל הסימנים, עוד יישפך דם רב במאבק מכרע זה.

אורי אכנרי

מעשי הרצח והטרור בין אנשי אש"ף

וגורמים עיראקיים - הם תוצאה של

הסכמת אש"ף להכיר במדינת ישראל

רצח בפאדים

עכשיו הופרה הסכמה אילמת זו. העיי-ראקים הכריזו מלחמת-רצח על הנהגת אש"ף.

התקפה והתקפה נגדית

בינואר פרצו אנשי אבונידאל למיש-רדו של נציג אש"ף בלונדון, סעיד המאמי, ורצחוהו ברם קר מטוח קרוב. לאחר מכן רצחו את נציג אש"ף בכוחית, עלי יאסין. במאוס-אפריל, אחרי פלישת צה"ל לדרום-לבנון ושיגור כוח-א"ם לשם, גילה יאסר עראפאת כי אחד מפיקודיו המרדניים בדרום-לבנון הכניס לשיטחו את סוכניו של אבונידאל. האיש, אבו-דאוד, נעצר יחד עם עשרות הסוכנים העיראקיים.

הרקע לתקרית זו היה אופייני. עראפאת חתם על הסכם עם מפקד כוחות הא"ם. הדבר היה חשוב לו, כי בעיקבות מלחמת הליטאני חסרת-התבונה וזה עראפאת ב-הכרה בינלאומית ככצד לוחם, נפגש עם מזכיר הא"ם ועם הגנרל של האירגון הי-בינלאומי. תמורת אלה הסכים לשוביתת נשק בין כוחות הא"ם וכוחות אש"ף. היה חשוב לו לשמור על המעמד החדש הזה שהוענק לו ולאש"ף, ולקיים בקפדנות את כל התחייבותיו.

הסוכנים העיראקיים שוגרו כדי לפתוח באש על כוחות הא"ם, וי-ככך להפר את השקט ולחתור תחת מעמדה של הנהגת אש"ף.

עוד לפני כן רצחו אנשיו של אבונידאל את העיתונאי המצרי יוסף סבאעי בקפ-ריסין, ובכך גרמו להרחבת הקרע בין מצ-ריים ובין המחנה הפלסטיני.

כאשר נמשכו מעשי-הרצח החליטה הג'ת אש"ף לפתוח במערכה של טרור-נגדי, כדי להרתיע את העיראקים. הונחה פצצה במכוניתו של שגריר עיראק בלונדון, שני-צל רק בנס. לוחם פלסטיני בשם חמד עבאס חסן חמאמי, המציג את עצמו כאחיו של סעיד חמאמי, פרץ לשגרירות העיראקית בפאריס. כימעט באותה עת הותקפה השגר-ירות העיראקית בפאקיסתאן. בתגובה על כך תקפו שליחי עיראק את משרד אש"ף בפאקיסתאן, והרגו בו שלושה אנשי אש"ף. והתקפה על משרדו של קקק היתה אף היא חלק ממערכה זו.

קלע לא ידע

יש משום אירוניה טראגית בכך שדווקא עזי-אלידין קלע נהרג במערכה זו. שי-החלה בהריגתו של סעיד חמאמי.

כאשר החליטו העיראקים ומשרתיהם לרצוח את חמאמי, הם רצו לפגוע באדם שהפך סמל רעיון השלום הפלסטיני-ישר-אלי, איש שניהל במשך שנים מגעים רצופים אתי, שהופיע בפומבי כאביו הערכי של רעיון המדינה הפלסטינית לצד ישראל.

קקק לא היה חמאמי שני. הוא היה שונה ממנו מאד.

לאומי זה. אפילו ג'ורג' חבש, שהוציא את אירגוני (החזית העממית לשיחרור פלסטין) ממוסדות-ההנהגה של אש"ף, לא פרש מן האירגון עצמו, ועדיין שייך אליו באופן רשמי.

אבונידאל אינו שייך לאש"ף, ולוחם נגד עצם קיומו של האירגון. התירוץ הרשמי: הנהגת אש"ף, בראשותו של עראפאת, מר-כנה לפשרה עם ישראל, על בסיס של הכרה

עזי-אלידין קקק אדם בשם חרדה

הדדית והקמת מדינה פלסטינית ברצועה ובגדה, לצד ישראל. זוהי בגידה באמנה הי-פלסטינית, ישקבעת כי יש לחסל את יש-ראל.

למרות זאת, לא נשפך כמשך זמן רב דם. בעם הפלסטיני יש התנגד-רות עמוקה למיזחמת-אחים, אולי כתוצאה מן הטרואומה של הי-מרד הערבי ("המאורעות") של 1936/39, כאשר שליחי המופתי, חג' אמין אל-חוסייני, ערכו טבח בריבוי. עד כה התגאו ראשי אש"ף בכך שלמרות כל הירוקי-הדיעות בין אירגוני-הפידאיון הי-שונים, נשמרה האחדות הבסיסית של אש"ף ונמנעה שפיכת-דמים.

* מילבד תקריות בודדות, בין השאר: קרב-דמים שהתנהל בירדן בין לוחמיו של ד"ר עיסאם סארטאוו, שעמד אז בראש אירגון-פידאיון עצמאי, ובין אנשיו של ג'ורג' חבש, שתקפו את מיפקדתו של סאר-טאווי, נלכדו בפח ונהרגו באש צולבת. סארטאווי תמן אז ביוזמת-השלום של גמאל עבד-אל-נאצר, וחבש עמד בראש כוחות-הטרור.